

ΤΡΙΤΗ ΛΑΪΚΗ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ἄλλη μιὰ φορὰ ἀποδείχτηκε.

Ὅταν ὁ Μητρόπουλος εἶνε κακοδιατεθειμένος κατορθώνει νὰ περνάῃ δίπλα ἀπὸ ὅλα τὰ ὡραῖα, ἀπὸ ὅλα τὰ ὡραιότερα πράγματα τῆς μουσικῆς μὲ μιὰν ἀδιαφορία, μὲ μιὰ ἔλλειψι σεβασμοῦ, ποὺ ἀσφαλῶς ἐγγίζει τὰ ὅρια τοῦ ἀπαγορευμένου.

Λυπᾶμαι πολὺ ποὺ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ μιλήσω ἔτσι, ἀκόμα καὶ μὲ κίνδυνο νὰ παρεξηγηθῶ, ὅπως συνέβη τόσες φορές. Ἄδικα καὶ παράλογα, βέβαια. Γιατὶ ἡ ἐκτίμησί μου γιὰ τὸ ταλέντο τοῦ Μητροπούλου εἶνε γνωστή. Ὑπάρχει ἀπειρία κριτικῶν σημειωμάτων μου ποὺ τὴν ἀποδεικνύουν.

Ἔπειτα μοῦ εἶνε ἀλήθεια εὐχάριστο νὰ μπορῶ νὰ πῶ κάτι καλὸ στὴν κριτική μου. Γενικῶς αὐτὸ μοῦ δίνει χαρά. Πολὺ περισσότερον ὅταν πρόκειται γιὰ καλλιτέχνην μὲ τὸν ὁποῖον συνδέομαι προσωπικῶς καὶ τοῦ ὁποίου ἀνεπιφύλακτα ἀναγνωρίζω τὴν ἀξία.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ δώσω στὸν ἑαυτό μου αὐτὴ τὴν εὐχαρίστησι ἂν θέλω νὰ μείνω εἰλικρινής. Καὶ πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ μείνω.

Λοιπόν:

Μὲ τὸν Μητρόπουλο συμβαίνει κάτι πολὺ παράξενο: Ὅ,τι μᾶς προσφέρει ὡς διευθυντὴς ὀρχήστρας, βρίσκεται πάντα στὰ δυὸ ἄκρα! Ἢ πολὺ καλό, ἢ πολὺ ἄσχημο.

Βέβαια! Ἕνας καλλιτέχνης ἔχει τὶς καλές του καὶ τὶς λιγώτερο καλὲς ἡμέρες. Εἶνε ὑποχρεωμένος ν' ἀνεβάζῃ ἔργα ποὺ τοῦ πηγαίνουν πολὺ καὶ ἄλλα πάλι ποὺ τοῦ ταιριάζουν λιγώτερο ἢ καὶ καθόλου. Ἀλλὰ κι' αὐτὰ ἀκόμη πρέπει νὰ διατηροῦν ἕνα ἐπίπεδο καλλιτεχνικὸ ὁπωσδήποτε συζητήσιμο.

Καὶ εἶνε ἀνησυχητικό, ὅτι αὐτὸ δὲν συμβαίνει μὲ τὸν Μητρόπουλο. Πρέπει νὰ τοῦ τὸ καταλογίσωμε ὡς ἔλλειψι.

Τὸ βαθύτερο αἴτιο τῆς ἐλλείψεως αὐτῆς εἶνε τὸ ἀπειθάρχητο τοῦ χαρακτῆρος του, ποὺ τὸν ἐμποδίζει νὰ ἐλέγχῃ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ τὸν συγκρατῇ καὶ νὰ τὸν διορθώνῃ!

Τί νὰ πῇ κανείς!

Ἡ ἐκτελέσεις του ἔχουν κάτι τὸ ἀχαλίνωτο. Ἡ κινήσεις του φαίνονται κινήσεις ἀνθρώπου ποὺ δὲν εἶνε κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του ἢ ποὺ δὲν θέλει, δὲν προσπαθεῖ ἴσως νὰ εἶνε.

Ἂν τύχῃ ἡ μουσικὴ ποὺ διευθύνει νὰ συμπίπτῃ μὲ τὶς ἰδέες καὶ τὶς ἰδιότητες τοῦ τεμπεραμέντου του, τότε παρουσιάζεται κάτι πολὺ μεγάλο.

Ἀλλοίμονο ὅμως ὅταν τύχῃ τὸ ἀντίθετο.

Τότε ἔχομε πράγματα σὰν τὸν χθεσινὸ Μπὰχ—ποὺ ἀπὸ τὸν κ. Παπαγεωργίου ἐκτελέστηκε μὲ αἰσθητὴ δυσκολία—χωρὶς τὴ χαρακτηριστική του σοβαρότητα, χωρὶς τὸ ἐσωτερικό, τὸ λιτὸ μεγαλεῖο του.

Ἕνα Μπὰχ, ποὺ καὶ μὲ τὰ μισὰ ἀκόμα ἔγχορδα θὰ ἀκούόταν καλλίτερα ἂν τὸν καταπιανόταν κανεὶς σωστά.

Ἡ ἕνα Μότσαρτ, ποὺ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἦταν, ἀσφαλῶς ὅμως ὄχι Μότσαρτ! Ἔτσι νευρικός, ἔτσι ξεβίδωτος, ἔτσι ἄστοργα παιγμένος, χωρὶς τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, γεμᾶτον ἀπὸ ταλαντεύσεις στὸ ρυθμό, χωρὶς ἴχνος γραμμῆς!

Καί: Ἀπὸ πότε σερβίρουν τὸ θαυμάσιο ἐκεῖνο ἀντάντε κανταμπίλε μὲ σουρντίνα!;

Ἄ, μὰ εἶνε σχεδὸν μιὰ ἔλλειψι τάκτ νὰ προσφέρῃ κανεὶς τὴ συμφωνία τοῦ Διὸς στὸ κοινὸ μὲ τρόπο, ποὺ θ' ἄφινε νὰ πιστευθῇ ὅτι ἦρθε ἐκεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ ἐνστικτα ἱκανοποιούμενα μονάχα μὲ μουσικὴ καφενείων.

Καὶ ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὸν ἴδιο Μητρόπουλο, ποὺ πέντε λεπτὰ ἀργότερα ἀφωσιώθηκε μὲ τόση θερμότητα, μὲ τόση πίστι στὴν ἀπόδοσι τοῦ ὡραίου ἔργου τοῦ Φράγκ Πρελούντιο, κοράλ καὶ Φούγκα.

Ἀκατανόητο!

Γιὰ τὴν πολὺ καλὴ ἐνορχήστρωσι τοῦ Πιερνὲ θὰ περιορισθῶ μόνον νὰ πῶ, ὅτι δὲν ὠφέλησε διόλου τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ἔργον. Ἀποδεικνύεται ἄλλη μιὰ φορὰ πῶς μερικὰ ἐφφὲ τοῦ πεντάλ ἁπλούστατα δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀποδοθοῦν μὲ ὀρχήστρα. Πρὸς τί λοιπὸν ἡ ἐνορχήστρωσις;

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Δεσποινὶς Λοΰλα Μαΰτα μᾶς ἔδωσε δείγματα τῆς χαριτωμένης τέχνης της καὶ ἐχειροκροτήθηκε μὲ ἐγκαρδιότητα.

ALEX THURNEYSSEN